

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΘΗ

ΑΝ ἤμην ἐκ τῶν μεγάλων τῆς πολιτικῆς ἀπομάχων, λόγου χάριν ὁ μέγας γέρων τῆς Ἀλβίωνος ἢ ὁ ἐξόριστος τοῦ Βαρζίνου ἢ ὁ ἔνθους μαχητῆς τοῦ Ἰσπανικοῦ βήματος, θὰ ἐπεχείρουν ἀπὸ τοῦ κύρους τηλικαύτης περιωπῆς νὰ συνθέσω κλασικὴν ἀνθοδέσμην ἐκ τῶν συμβολικῶν ἀνθέων, ἅτινα ἐφύησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πολιτικῆς ἱστορίας. Καὶ τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην δὲν θὰ ἐδίσταζεν ἢ πέραν τοῦ τάφου φιλοδοξία μου νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὑστεροφημίας ἀθῶαν δάφνην.

Καὶ τί δὲν θὰ ἔλεγον διὰ τοὺς ἀνθρώπους αἱ θελκτικαὶ καὶ ἄκακοὶ καὶ ἀφιλόδοξοι φυτικά ὑπάρξεις, εἰς εἴξουρον τὰς ἐχθρότητας, τὰς ὁποίας παριστῶσι κατὰ μωρὰς ἀνθρωπίνας συνθήκας καὶ τὰς ἐν γένει ἀνοησίας, τὰς ὁποίας τὸ πρῶτον τῶν γηίνων κτισμάτων ἐκφράζει ἐκάστοτε δι' αὐτῶν! Καὶ τί πράγματι δὲν θὰ ἔλεγον δι' ἡμᾶς τὰ ἄνθη, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα εἶνε μυστηριώδης τις γλῶσσα λαμπρότητος καὶ ἀρωμάτων, εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ δυστυχίαν ἐντελῶς ἄγνωστος.

Ἰδὲ τὸ τριαντάφυλλον καὶ ἂν δύνασαι μὴ ἀναμνησθῆς τοῦ αἵματηροῦ ἀνταγωνισμοῦ δύο ἰσχυρῶν πέραν τῆς Μάγγλης οἴκων, ἐξ ὧν ὁ μὲν τῆς Ὑόρκης εἶχεν ὡς σύμβολον ρόδον λευκὴν, ὁ δὲ τοῦ Λαγκάστερ ἐρυθρὸν ρόδον καὶ ἂν δύνασαι, μὴ ἀναπολήσῃς τὸν περίφημον ἐκεῖνον πόλεμον τῶν δύο ρόδων, τῶν ὁποίων αἱ ὀξεῖαι ἄκανθαὶ κατεξέσχιζον ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὰς σάρκας τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Καὶ ἦτο τοσοῦτον τὸ ρεῦσαν αἷμα ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων τούτων ἀνθέων, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι, ὡς κατὰ τὸ τέλος τῆς δεινῆς διαπάλης ἐκεῖνης, εὐλόγως θὰ ἠρώτα τις ποῖον τῶν δύο τριανταφύλλων εἶχε καταντήσει τὸ ἐρυθρότερον.

Τὰ δύο ἄλλως ταῦτα ρόδα δὲν εἶνε τὰ μόνα τῆς Ἀγγλίας συμβολικὰ ἄνθη. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ὁποίας ἡ πολιτικὴ βάλλει μέχρις ἐγκάτων τὰς ἰσχυρὰς ρίζας της, ἰδιαιτέραν ὄλως τρέφουσι κλίσειν πρὸς τὸν διὰ τῶν ἀνθέων συμβολισμόν.

Πρόσφατος ἔτι τυγχάνει ἡ μνήμη τῶν τελευταίων ἐνιαυτῶν, καθ' οὓς ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Ἰουδαῖος ὁ ἀπὸ Πληθείου προαχθεὶς διὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ εἰς λόρδον καὶ ἡγέτην τῶν δημοτίμων, εἶχεν ἐκ-

λέξει ὡς ἄνθος τῆς προτιμήσεώς του τὸ κιτρινωπὸν ἡράνθεμον, ἐν ᾧ δ' ἀντίπαλος αὐτοῦ, ὁ διαμείνας πιστὸς εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις, ἐκ τῶν σπλάγγων τῶν ὁποίων προήλθε, προετίμα τὸ λευκὸν τριαντάφυλλον. Καὶ εἰς τὰς μεγάλας ἐκείνας πολιτικὰς συναθροίσεις, τὰς ὁποίας ἐκφράζει μόνη ἡ λέξις meetings, ἦν ἕνεκα τούτου ἡσπασθησαν πᾶσαι αἱ γλῶσσαι, οἱ μὲν συντηρητικοί, ἀκολουθοῦντες τῷ Βήκονσφιλδ, ἐπεδείκνουν τὸ ἡράνθεμον, ἐνῶ οἱ φιλελεύθεροι, φίλοι τοῦ Γλάδστωνος, ἐκοσμοῦντο διὰ παλλεύκων ρόδων. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιπάλων στρατῶν οὐδεμία ποτὲ βεβαίως συνήφθη μάχη. Ἴσως μόνον ἐνίοτε ὑπὸ τὰς φανατιζούσας ἐμπνεύσεις τῶν πολιτικῶν ἀναθυμιάσεων, οὐχὶ ἀσχέτους συνήθως πρὸς τὰς θερμουργοὺς τοῦ Βάκχου ὑπαγορεύσεις, ἀπετίνετο εὐλαδῆς πρὸς τὴν ἀγγλικὴν πυγμὴν φόρος, ὀφθαλμῶν τινων αἱ κόγχαι ἐμελαινοῦντο ἐξ αὐτῆς, ρινές τινες ἐθραύοντο, ὅμοιοι καὶ πλευραὶ ἐμωλωπιζόντο ἢ κατεφέροντο εἰς τὰ κατώτερα μέλη τῶν διαδηλούντων ἀστῶν λακτίσματα, ἄξια ἄλλων ὄντων, οὐχ ἦττον τὰ μάλιστα ἐθιζόμενα ἐν Ἀγγλίᾳ. Χύσις αἵματος μόλις παρετηρεῖτο ἐνίοτε ἀπὸ τῶν ρωθίωνων πρωτοπορούντων τινῶν διαδηλωτῶν.

Καὶ πᾶσαι αὗται αἱ ἀσχημῖαι τελοῦνται εἰς βᾶρος τοῦ ἐρατεινοτάτου τῶν ἀνθέων, τοῦ ρόδου, οὗτινος καὶ μόνον τὸ ὄνομα εἶνε ἄρωμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία, ἂν ἐγράφετο, θ' ἀπετέλει τόμον καὶ ὁ ἔπαινος ποίημα. Μὲ τὰς μυροδόλους σταγόνας τοῦ ὕδατός του ἔρραινεν ἀνεκαθεν τοὺς ξένους εἰς σημεῖον εὐμενοῦς δεξιώσεως, διὰ τῶν τρυφερῶν πετάλων αὐτοῦ αἱ δέσποιναι ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν παραθύρων ἀνθοβολοῦσι τὸν Ἰησοῦν κηδευόμενον, διὰ τῆς κάλυκός του εἰκονίζεται ἡ παρθενικὴ ἀγνότης, τὸ ρόδινον χρῶμά του σημαίνει αἰδημοσύνην καὶ μὲ τὸ δενδρύλλιον αὐτοῦ τὸ οὐχὶ ἄμοιρον ἀκανθῶν ἀμείβεται ἐτησίως, κατὰ σοφὸν ἔθος κρατοῦν εἰς πλεῖστα χωρία τῆς Δύσεως, ἢ σωφροσύνη τῆς γυναικός.

Τοσαῦται, ἐλέγομεν, ἀσχημῖαι εἰς βᾶρος τοῦ ρόδου, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν εὐγενῆ καὶ ἀρχαίαν καταγωγὴν του ἀρωματίζει τὰς σελίδας τῆς Γραφῆς, τὸ ὁποῖον συντροφεύει τὰ στήθη τῶν μυστηριωδῶν νεκρῶν τῶν αἰγυπτιακῶν τάφων, τὸ ὁποῖον ἐκόσμη ἀπαραιτήτως τὰ κλεινὰ Ἀσιατικὰ συμπόσια, τὸ ὁποῖον θάλλει ἐπὶ τῶν ἀκρωρείων τοῦ Ἑλικῶνος, τῆς Ἰδης, τοῦ Παρνασοῦ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων θεῶν, τὸ ὁποῖον ὡς σύμβολον ἡδυπαθείας ἔστεφε τὸ ρεμβῶδες μέτωπον τῶν θυγατέρων τῆς Λέσθου καὶ ὡς ἔνδειγμα σωφροσύνης ἐμύρωνεν ἐν τῷ τάφῳ τοὺς ἀγνοὺς κόλπους τῶν παρθένων τοῦ Λιδάνου.

Ἐν Γαλλίᾳ θάλλει τὸ κρίνον, μεταφυτευθὲν ὁμως ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ἦτο διὰ τὴν βασιλικὴν του μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἡγεμονικὴν χάριν τὸ ἱερὸν ἄνθος τοῦ Πατρὸς τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων, οὗτινος μάλιστα καὶ κοσμεῖ τὴν πορφύραν, — καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ προαιώνιον, κλασικὸν καὶ πατροπαράδωτον σύμβολον τῆς μοναρχίας. Καὶ βλέπει τις τὸ χιονόλευκον καὶ ὑπερφανον τοῦτο ἄνθος ἀπὸ αἰῶνων ἀνθοῦν ἐπὶ τῶν οἰκοσήμεων τῶν βασιλείων, διαλάμπον ἐπὶ τῶν σημάτων τῶν πόλεων καὶ τῶν δήμων, στολιζόν τὰ

λάβαρα καὶ τὰς σημαίας στόλων καὶ στρατιῶν. Τίς ἢ καταγωγὴ του; τίς ἢ ταυτότης του; Νὰ εἶνε ἄρα ἡ θελκτικὴ Ἴρις τῶν λειμῶνων ἢ μὴ δὲν εἶνε παντάπασιν ἄνθος, ἀλλ' εἶνε ἀπλῶς ἡ εἰκὼν τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς τῆς λόγχης, τῆς οὕτω προσφιλοῦς εἰς τὰς ἵπποτικὰς τάξεις; Οἰαδὴποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ταυτότης του, ἡ ἱστορία τοῦ συμβολικοῦ κρίνου, εἶνε ἡ ἱστορία τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, ἱστορία δέκα αἰῶνων, ἱστορία τοσοῦτων μαχῶν, τοσοῦτων κατακτήσεων, τοσοῦτων καταστροφῶν, τοσοῦτων θριάμβων. Μετὰ τῶν Σταυροφόρων περιήγητο ἐπὶ τῶν παλαιῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, μετὰ τὸν Λουδοβικὸν ΙΔ' ἐγκαθιδρύεται ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ρήνου, μετὰ τὰ συντάγματα τῶν Ζουάβων κυματίζει ἀπὸ τῶν μιναρέδων τοῦ Ἀλγερίου.

Ἄλλ' ἐν ταύτῃ τὸ κρίνον εἶνε καὶ σύμβολον τῆς ἀγνότητος. Εἰς τὴν Μαρίαν ὁ ἄγγελος προσφέρει πάλλευκον κρίνον, εὐαγγελιζόμενος αὐτῇ τὴν παρθενικὴν, τὴν θείαν μητρότητα. Νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῆς τοῦ κρίνου ἐτέρας ταύτης ἐκδοχῆς ὅτι πάντες οἱ Βουρβῶνοι ἦσαν ἐνάρετοι; Ποσάκις δὲν ἐγέλασαν ἄρά γε ἡ Pompadour καὶ ἡ Dubary βλέπουσαι τοὺς ἀνακτορικοὺς θεράποντας ἀποθέτοντας εὐλαδῶς εἰς τὰ ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις αὐτῶν θαλάμοις πολύτιμα ἐκ Σαξονίας ἢ ἐκ Σεβρῶν δοχεῖα ὠραίας δέσμης ἐκ λευκῶν κρίνων, στελλομένας πρὸς αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως!

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἵπποτικοῦ κρίνου, τὸ ὁποῖον περιέφερον περὶ τὴν ἁγίαν πόλιν οἱ Γάλλοι σταυροφόροι, ἄς μὴ παραλειφθῇ ἐνταῦθα καὶ ἄλλο συμβολικὸν ἄνθος, ὅπερ οὗτοι προσήλουν εἰς τὰς αἰχμὰς τῶν λογχῶν των, μαχόμενοι κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μετὰ ἐρυθρὰ πέταλα ἄνθος τῆς Ἰουδαίας, τὸ τοσοῦτον ἐν Παλαιστίνῃ κοινόν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ Κρανίου προεἶχεν ὡς σταγῶν αἵματος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Περὶ ἐργὸς σύμπτωσις ἢ κοινότης τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος μεταξὺ τοῦ ἀνθυλλίου τούτου τῆς ἁγίας γῆς καὶ τῶν μικρῶν ἐκεῖνων, ἐρυθρῶν καὶ αὐτῶν ὡς τὸ αἷμα, ἀμαράντων δι' ὧν κοσμοῦσι τὰς κομβιοδόχας τῶν κυανῶν αὐτῶν ἀμπερόνων οἱ Γάλλοι ἀναρχικοί, ἢ ἅτινα οὗτοι καταθέτουσιν ὡς φόρον τιμῆς ἐπὶ τῶν τάφων τῶν μαρτύρων τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν κατὰ τὰς φανατικὰς ἐκεῖνας προσκυνητείας, αἵτινες πάντοτε μὲν ἔχουσι χαρακτῆρα σταυροφορικῆς θεωρίας ἢ πολεμικῆς ἐπιδειξεως κατὰ τῆς ἀρχῆς, συχνότατα δὲ καὶ βαπτίζονται εἰς τὸ αἷμα. Πόθεν ἢ κοινότης αὕτη; Μὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἐθεωρεῖτό ποτε, παραγνωριζόμενος, ὡς ἀναρχικός;

Ἀπὸ τῶν κρίνων μέχρι τῶν ἰων μεσολαθεῖ ὀλόκληρος ἐπαναστασις. Ἡ βιολέιτα εἶνε τὸ κρίνον τῶν Βοναπάρτων τὸ Ἴον — τὸ γεννηθὲν ἐν τῇ δημοκρατικῇ πόλει τῶν Ἰσπεφάνων Ἀθηνῶν — σύμβολον αὐτοκρατορίας! Ὅποσον ἀνακόλουθος ἢ συμβολικὴ χρῆσις τῆς βιολέιτας, ἥτις εἶνε ἡ γλυκύτης, ἡ αἰδημοσύνη, ἡ κοσμιότης, ἡ δειλία, ἡ σεμνὴ χάρις — ἀφοῦ ἄλλως εἶνε ἡ νύμφη Ἰῶ, ἥτις ἀντισταῖσα εἰς τοὺς πόθους τοῦ Ἀπόλλωνος μετεμορφώθη λόγῳ ποινῆς εἰς Ἴον — ἐνῶ ἡ αὐτοκρατορία εἶνε ἡ ἐκκωφωτικὴ κλαγγὴ ἡχουσῶν σαλπύγγων μετὰ κρουσμένων τυμπάνων, ὁ ἀπαίσιος κροταλισμὸς συρομένων

ξιφῶν, ὁ καταχθόνιος μυκηθμός τηλεβόλων, ἀλαλαγμός μαχῶν καὶ κατακτῆσεων τρόμος, πτωμάτων σωροί, αἱμάτων χεῖμαρροι. Ὅποια ἀντίθεσις! Διατί καὶ πόθεν ἄρά γε τὸ παράδοξον τοῦτο σύμβολον; Μὴ διότι ἦτο τὸ ἡγαπημένον ἄνθος τῆς Ἰωσηφίνης, ἣτις ἐκυάνιζε διὰ τῶν γλυκέων χρωμάτων αὐτοῦ τὰς ἐγκαταλειμμένας πρασιάς τῆς Μαλμαϊζῶνος; Ἄλλη παράδοσις δίδει ἄλλην αἰτίαν, ἄλλην καταγωγὴν. Ὅτε ὁ Ναπολέων ἐπέστρεφεν ἐξ Ἑλλάδος κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, ὅστις εἶνε ὁ μῆν τῶν ἰῶν, καθ' ὅλην τὴν πορείαν αὐτοῦ ὁ ἀήρ εὐωδίαζεν ἐκ τῆς μυροβόλου πνοῆς τῶν θελκτικῶν αὐτῶν ἀνθυλλίων, τὰ ὁποῖα διὰ χειρὸς ἀμειλίχτου ἐθέριζον διαβαίνοντες οἱ στρατιῶται τοῦ Νεῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς θαυμασίας ἐπανόδου τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ ἡ βιολέττα ἔκτοτε ἀφιερῶθη εἰς αὐτόν.

Καὶ ἐγένετο τότε ἀληθῆς κατακλυσμός ἰῶν ὄχι χάριν αὐτῶν τούτων, ἀλλὰ διὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα τὸ ὁποῖον παρίστων, καὶ ἐκοσμοῦντο δι' αὐτῶν αἱ κομβιοδόχαι καὶ διηνηθίζοντο τὰ περιστήθια καὶ ἐστολίζοντο αἱ ἐσθῆτες, οἱ πῖλοι καὶ αἱ κόμαι τῶν γυναικῶν. Ἴον ἐν κομβιοδόχῃ ἦτο σύμβολον πίστεως, ἦτο κοκάρδα, ἦτο σημαία, ἦτο πρόκλησις, ἦτο ἔρις, ἦτο ἀφορμὴ μονομαχίας μέχρι τελευταίας ρανίδος, διασταύρωσις ξιφῶν μέχρι τελευταίας πνοῆς. Τίς θὰ εἶπη ποτὲ πόσον αἷμα ἐγένεεν ἀφορμὴ νὰ χυθῆ τὸ μικρὸν τοῦτο, μεστὸν χάριτος καὶ πλήρες θελγῆτρον ἄνθος, ὅπερ ὡσεὶ φεῦγον τὰ βέδηλα βλέμματα ἀρέσκεται μονῆρες καὶ κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν σκιάν θάμνου εἰς τὰς ἐσχατίας τῶν δασῶν; Καὶ οὕτως ἡ βιολέττα μὲ τὸ ἡδὺ καὶ λεπτὸν ἄρωμά της, μὲ τὸ δειλὸν καὶ προσκλίνον ἠθὸς της, ἡ βιολέττα, ἣτις ἀνθεῖ καὶ μαραίνεται ἐν μέσῳ βοτάνης βρύου ὅπου καὶ γεννᾶται, ἐπιχειρεῖ ὑπὸ τὴν καταχθόνιον βοήν σαλπίγγων, τυμπάνων καὶ τηλεβόλων τὸν κύκλον τοῦ κόσμου, ριγοῦσα ἐν Ρωσσίᾳ, καυματιζομένη ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ τελευτῶσα ἐπὶ τοῦ τραχέος σκοπέλου τῆς Ἀγίας Ἑλένης.

Ἐλθωμεν νῦν καὶ ἐπὶ τὰ συμβολικὰ καρυόφυλλα. Μετὰ τὸ ἐρυθρὸν γαρύφαλλον τοῦ μεγάλου Condé, τὸ λευκὸν γαρύφαλλον τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττης. Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' ἀποθνήσκει ὑπὸ τὸ πένθιμον παράπονον τοῦ τυμπάνου. Δεσμῶτις ἐν τῇ παρὰ τὸν Σηκουάναν εἰρκτῇ ἢ βασίλισσα περιμένει νὰ στηθῆ καὶ δι' αὐτὴν τὸ ἰκρίωμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκάστην πρῶταν πιστὴ χεὶρ προσκομίζει αὐτῇ λευκὸν γαρύφαλλον, ἵνα δι' αὐτοῦ διανθίσῃ τὴν μέλαιναν αὐτῆς ἐσθῆτα. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ φωρᾶται ἡ πιστὴ χεὶρ καὶ ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος τοῦ ἄνθους, ὅπερ μὲ τὸ εὐεργετικὸν βάλασαμόν του εἰσήγεν εἰς τὸ δεσμωτήριον καὶ ἐλπιδοφόρον ἀκτίνα καὶ τὸ καρυόφυλλον παύει ν' ἀρωματίσῃ τὴν εἰρκτὴν τῆς ἀτυχοῦς κόρης τῆς Θηρεσίας. Μετ' οὐ πολὺ κατέλιπε καὶ αὐτὴ τὴν φυλακὴν δι' ἄλλας μονάς... καὶ τὸ λευκὸν καρυόφυλλον ἀφιερῶθη εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς. Καὶ ὠνομάζετο κοινῶς ἔκτοτε τὸ ἄνθος τῆς βασίλισσης.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παλινρθώσεως κοσμεῖ τὰς κομβιοδόχας τῶν βασιλοφρόνων, ἐνῶ οἱ φιλελεύθεροι τῷ ἀντιτάττουσι τὸ ἐρυθρὸν καρυόφυλλον, σύμβολον ἀντιδράσεως καὶ ἐλευθερίας. Καὶ ἔρχεται ὁ

ἀνταγωνισμός τῶν δύο καρυοφύλλων οὐχὶ βέβαια, ὅσον ὀλέθριος ὁ τῶν δύο ρόδων, ἀλλ' ὄχι ἄνευ θυμάτων καὶ οὕτως. Ἄντεγκαλοῦνται καθ' ἐκάστην οἱ πρόμαχοι τῶν δύο κομμάτων, προκαλοῦνται ἀλλήλους, μεταβαίνουν ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἀνασπῶσι τὰ ξίφη ἢ ὑψώνουσι τὰς σφύρας τῶν πυροβόλων καὶ τραυματίζονται καὶ φονεύονται. Καταφέρεται ἐν ράπισμα, ἐπίθεσις ἐρυθροῦ γαρυφάλλου. Ἄντικατάγεται πλήγμα ξίφους, ἄμυνα ἢ ἀντεπίθεσις λευκοῦ γαρυφάλλου. Πτωχὰ ἄνθη! τί διαπράττεται ἐπ' ὀνόματί σας!

Ἐν τινι γαλλικῇ πόλει μάλιστα μνημονεύεται τότε ἡ ἀπαισιωτάτη τῶν μονομαχιῶν. Βασιλικός τις, λευκὸν καρυόφυλλον, πλήττει θανασίμως διὰ τοῦ ξίφους τοῦ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν, καρυόφυλλον ἐρυθρόν.

Ἄ! πρέπει ν' ἀρέσκηται τις εἰς τὸ αἷμα, ἵνα προχωρήσῃ εἰς περαιτέρω ἐρεύνας πολιτικῆς ἀνθολογίας, ἥτις βεβαίως οὔτε ἡ εὐδαιμονία εἶνε οὔτε ἡ δόξα τῆς ἀληθοῦς κηπουρικῆς, ἥς θεὰ προστάτις ἡ μήτηρ φύσις.

Ἄλλ' ὅταν ἀναλογισθῇ τις πάσας ταύτας καὶ πλείονας ἔτι καὶ χείρονας μάλιστα ἀνοησίας, τὰς ὁποίας τὸ πῆλινον κτίσμα ἐξέφρασαν ἐκάστοτε διὰ τῶν ἀνθέων, λυπεῖται τὰ ἄνθη καὶ οἰκτεῖρει τὸν ἄνθρωπον.

Εἰπέ τις ποτε ὅτι θὰ ἐχάριζε δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ πόσα ἄνθη ἀντὶ δέματος ἀσπαράγων. Ἄν δὲν ἦτο κοιλιόδουλος οὗτος, ἐξεφράσθη τοῦλάχιστον ὁ ἄνθρωπος ὡς λαχανοκηπουρός κατ' ἐξοχὴν πρακτικός. Ἄλλος τις ἀντὶ ὀλίγων ἀνθέων — ἀντὶ ἰῶν καὶ ὑακίνθων — θὰ ἐχάριζε βέβαια ὀλόκληρον λαχανόκηπον ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ἐκπέσῃ τῆς εὐνοίας πάντων τῶν φυτοφάγων συμπολιτῶν του. Πόσοι δὲ ἀνθόληπτοι ἢ φιλανθεῖς ἐξ αἵματος καὶ πόσοι ρωμαντικοὶ ἀκραιφνεῖς ἀντὶ ἄβροῦ καὶ μοσχοβόλου ἀνθῶνος δὲν θὰ ἐχάριζον ὅλον βασιλείον!

Ἐάν ὅμως ἡ ἐκλογή προέκειτο μεταξὺ συμβολικῶν καὶ μὴ τοιούτων ἀνθέων, τὸ μῆλον εἰς ποῖα ἔπρεπε νὰ δοθῇ; Πόσοι φίλαγροι καὶ πόσοι Βυρῶνιοι ποιηταὶ δὲν θὰ ἀντήλλασον πάντα ἐκεῖνα ἀντὶ μιᾶς μαργαρίτας τῶν μὲ χλοερὸν καὶ ποικίλον μανδύαν κοιλάδων, ἀντὶ μιᾶς παροχθίας οὐρανόχρου μουσωτίδος, ἀντὶ ἐνὸς πανσέ τῶν θασῶν, ἀντὶ μιᾶς μήκωνος τῶν ἀγρῶν τοῦ ἄστεως ἢ μιᾶς ἀνεμώνης τῶν ἐλληρικῶν βράχων! Ἄλλὰ καὶ πόσοι ἄλλοι χρησιμοθηῖραι δὲν θὰ ἔδιδον τὸ γέρας εἰς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, διότι αὐτὰ δὲν μαραίνονται ἐντὸς κομφοτεχνημένων κανίστρων οὐδὲ ξηραίνονται ἐντὸς χρυσοποικιλτῶν δοχείων μεγαλοπρεπῶν μετ' ἐπιτηδεύσεως αἰθουσῶν, ἀλλὰ πίπτουσι ἐν πλήρει ἀκμῇ, μεσουρανοῦντος ἡλίου, ὑπὸ τὸ δρέπανον τοῦ ἀγρότου, κατόπιν ἀρωματίζουσι τὸ στόμα τῶν ζώων, τὰ ὅποια τρέφουσι μὲ τοὺς εὐχύλους χυμούς των, ἵνα ἐπιστρέψωσι καὶ πάλιν ὡς λίπασμα εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐξ ὧν προήλθον, μέχρις ὅτου ἡμέραν τινὰ ἀνοίξεως ἀναγεννηθῶσιν ὑπὸ τὴν ζωογόνον τῆς αὐγῆς δρόσον, ἥτις τὰ λούει, καὶ τὰς ὑποθέρμους θωπείας τοῦ ἡλίου, ὅστις θάλπει ἔπειτα αὐτὰ εὐεργετικῶς.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι συμβολικὰ ἄνθη τῶν ὁποίων ἡ ὄψις ἕνεκα τῆς ἰδέας ἦν ἑνσαρκώνουσι, ἕνεκα τῶν αἰσθημάτων ἅτινα διερμηνεύονται ὑπ' αὐτῶν, θαμβῶνει τὸ βλέμμα, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα εἰσδύεται μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας, τῶν ὁποίων ἡ ἔννοια συγκινεῖ, δονεῖ τὰς ψυχὰς, προκαλεῖ δάκρυα ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἀνθοδέσμη μὲ τὰ τρία χρώματα τῆς Γαλλίας, τὰ ὁποῖα αἱ θυγατέρες τῆς Δορραίνης φυλάττουσιν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ παλαιοῦ ἔρμαριου των. Ὁ μικρὸς μαῦρος πανσές μὲ τὰ σχεδὸν ἀνθρώπινα ἴματιά του, ἄνθος ἀναμνήσεως καὶ ἄνθος ἐλπίδος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ μελαγχολικὴ Ἀλσατίς ἀνθίζει τὸ πένθιμον αὐτῆς ἔνδυμα. Ἡ κυανόλευκος ἀνθοδέσμη, ἣτις σημαίνει τὴν ἐκπολιτιστικὴν εἰρήνην μὲ τὴν αἰθρίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἣτις θὰ γίνῃ ἡ ἀνθοδέσμη τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἡ Ἑλλάς ἐπιτελέσασα πρότερον τὸν ἐθνικὸν της προορισμόν, ἀναλάβῃ τὴν διακοπεῖσαν ἐκπολιτιστικὴν της ἀποστολήν.

Ἄλλὰ ταῦτα δὲν εἶνε εὐτυχῶς πολιτικὰ ἄνθη, δὲν εἶνε συμβολικὰ ἄνθη πολιτικῶν μερίδων, σύμβολα φιλαύτων, συμφεροντολόγων κομμάτων. Εἶνε ἄνθη τῶν πατρίδων καὶ μάλιστα πατρίδων εὐγενῶν, πατρίδων... καθημαγμένων, εἶνε ἄνθη ἐμφαίνοντα ἐθνικοὺς πόθους καὶ ἐτι πλέον, ἄνθη εἰκονίζοντα τὴν εἰρήνην, τὸν πολιτισμόν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητά, τὴν ἀδελφότητα.

Ἄ! Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀνήσυχον καὶ φίλερι πνεῦμά του κατώρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν διχόνοιαν καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν ἀνθέων! Ἄς ἀφήσῃ τέλος πάντων αὐτά, ἄς ἀφήσῃ τὰ κρίνα νὰ εἶνε ὑπερήφανα, τὰ ρόδα νὰ εἶνε περικαλλῆ, τὰ ἴα νὰ εἶνε σεμνά, τὰ καρυόφυλλα ἐπιχάρिता, τὰ ἡράνθεμα νὰ εἶνε ὠχρά, τοὺς πανσέδες νὰ εἶνε μελαγχολικοί. Ἄς ἀφήσῃ τὰ ὠραιότατα ταῦτα τοῦ πλάστου κτίσματα εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰ δάση ν' ἀναπέμπωσι τὰ ἀρώματά των, νὰ μεταδίδωσι τὴν χάριν των, νὰ δαφιλεύωσι τὴν λαμπρότητά των, ἀφοῦ αὐτὰ χωρὶς νὰ σκέπτονται διόλου τὸν ἄνθρωπον οὐδὲν ἄλλο ζητοῦσιν ἢ νὰ θάλλωσιν ἐλευθέρως ὑπὸ τὰς γλυκείας τοῦ ζεφύρου θωπείας καὶ τοῦ ἡλίου τοὺς περιπαθεῖς ἀσπασμοῦς.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ

Κεραμεὺς κεραμεῖ...

[Πρὸ ἐτῶν, ὅταν ὁ κ. Ξενοπούλος ἐπέκρινεν ἓνα δράμα τοῦ κ. Στρατήγη, ὁ ποιητὴς τὸν ἐξεδικήθη διὰ τοῦ κατωτέρω ἐπιγράμματος:]

Νὰ ξεφωνίσω μοῦρχειται ὅταν τὸν βλέπω ἔμπρός μου:
—Συλλάβετέ τον!.. ἔγραψε τὸν «Ἄνθρωπον τοῦ Κόσμου!»